

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.III.20.272/2025/12. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Attila bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Ormai és Társa Ügyvédi Iroda

(Cím6,

ügyintéző: dr. Ormai János ügyvéd)

Az alperesek: Alperes1

(Cím1) I. rendű

Alperes2

(Cím3) II. rendű

Az alperesek képviselői:

Dr. Szőke K. László ügyvéd

(Cím4) I. rendűért

Dr. Hankó Faragó Ügyvédi Iroda

(Cím5,

ügyintéző: dr. Hankó Faragó Nóra ügyvéd) II. rendűért

A per tárgya: kártérítés és sérelemdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Veszprémi Törvényszék 1.Pf.20.565/2024/11/I.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Pápai Járásbíróság 16.P.20.338/2021/96-I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felperest az I. rendű alperes részére 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint, a II. rendű alperes részére 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költség 15 napon belüli megfizetésére kötelezi.

Kötelezi a felperest, hogy az esedékesség napjáig fizessen meg az államnak az állami adó- és vámhatóság közzétett illetékbevételei számlájára 416.567 (négy száztizenhatezer-ötszázhatvanhét) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felek 2019 áprilisában az Sz. Egyetem hallgatói, valamint a m-i Cs. Kollégium lakói voltak.

[2] A felperes 2019. április 5-én barátja, Sz. társaságában három-négy üveg sört fogyasztott, majd az esti órákban szórakozni indultak, amikor a kollégium bejáratánál – még az épületen belül – találkoztak az alperesekkel. A felek között szóváltás alakult ki. A kollégiumból kifelé menet az I. rendű alperes ment elől, utána a felperes, aki az I. rendű alperest meglökte. Sz. kettőjük közé állt, hogy az esetleges további heveskedést megakadályozza. A felperes azonban folyamatosan kiabált, és támadólag lépett fel az alperesekkel szemben, az I. rendű alperes feje felé ütött, akinek a bal vállát találta el. Az I. rendű alperes ekkor visszaütött, és halántékon találta a felperest, majd a II. rendű alperes a hajánál fogva a földre rántotta a felperest, akit Sz. segített fel. A felperes ezt követően is támadólag lépett fel az alperesekkel szemben, és bár Sz. a további tettelegességet próbálta megakadályozni, a felperes mögüle az alperesek irányába ütött. Az I. rendű alperes ütése a felperest nem érte el, a II. rendű alperes azonban a felperest ököllel arcon ütötte, aki a földre került, és segítség nélkül felállt. A felperesnek az ütés következtében a szemhéja felrepedt, vérzett.

[3] A felperest a szülei ezután kórházba szállították, ahol látletet készült a sérüléseiről. A sürgősségi járóbeteg ellátás során sérülésként rögzítették: a jobb szemzug alatt fél centiméteres repesztett seb volt, mérsékelt duzzanattal, a jobb felső IV. fogból kis darab letörött, a jobb alkaron, a könyökcsúchoz közel horzsolás volt látható. A koponya röntgenvizsgálat lelete szerint törés nem volt látható. A felperes a sérülése után végig kommunikált, eszméleténél volt.

[4] A Mosonmagyaróvári Járásbíróság a 2020. január 12-én jogerőre emelkedett végzésével az alperesekkel szemben társtettesként elkövetett, maradandó fogyatékoságot okozó könnyű testi sértés büntette miatt pénzbüntetést szabott ki.

[5] A Mosonmagyaróvári Járásbíróság ítéletével a felperest bűnösnek mondta ki társtettesként, csoportosan elkövetett garázdaság büntetésében, és ezért két év próbára bocsátotta. A Győri Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletével a felperest próbára bocsátás helyett megrovásban részesítette. A Kúria a Bfv.III.1049/2021/6. számú végzésével az első- és másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[6] A felperes megváltoztatott keresetében 1.468.396 forint kártérítés és annak 2019. április 6-tól járó késedelmi kamata, valamint 4.000.000 forint sérelemdíj és annak ugyanezen

időponttól számított késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Kártérítésként a ruházatában és az őt szállító autó kárpitjában keletkezett kár, a fogorvosi kezelés költsége, a gyógyszerköltségek, a mankó beszerzési költsége, a parkolási és közlekedési költségek, a büntetőeljárásban a sértetti képviselőt ellátásával felmerült ügyvédi költség, a terápiás kutya megvásárlásával kapcsolatos költség és a feljavított ételmezés költsége megtérítését kérte. Sérelemdíjat a lelki szenvedésre, a fizikai fájdalomra, a kórházi kezelésre, a maradandó fogyatékosagra, az egészség és az életvezetés megromlására hivatkozással követelt. Keresetének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. §-át, 2:52. §-át, 2:53. §-át és 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[7] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a károkozása jogtalan támadás elhárítása érdekében következett be, és a jogtalan támadás kivédése során az elhárítás szükséges mértékét nem lépte túl. Álláspontja szerint a felperes a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, és felróható magatartása mindennemű anyagi követelés lehetőségét kizárja.

[8] A II. rendű alperes ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az erőszakos cselekmények kezdeményezője a felperes volt, és az ő magatartása vezetett a károk bekövetkezéséhez. Kifejtette, hogy a károsulti közrehatás miatt nem kötelezhető a kár megtérítésére.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alpereseket 49.668 forint kártérítés és annak 2021. január 1-jétől járó késedelmi kamata, valamint 200.000 forint sérelemdíj és annak 2019. április 6-tól számított késedelmi kamata felperes javára történő egyetemleges megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[10] Az alperesek részéről nem vitatottnak tekintette, hogy a felperest kár érte, amelynek bekövetkezésében a magatartásuk is közrehatott. Értékelte ugyanakkor, hogy mindkét alperes jogos „önvédelmi” helyzetre hivatkozott. Erre figyelemmel vizsgálta, hogy a feleknek a kárral okozati összefüggésben fennálló, felróható magatartása milyen mértékű volt. Utalt arra, hogy mivel a büntetőeljárásokban meghozott jogerős határozatok szerint a felperes csoportosan elkövetett garázdaság büntetéseben, míg az alperesek testi sértés büntetéseben voltak bűnösök, ezért nem állapíthatta meg a büntető törvényi tényállás valamely szükségszerű elemének, illetve az arra utaló ténynek a hiányát sem. Éppen ezért mindegyik fél magatartását felróhatónak minősítette. Az ítélezési gyakorlatra tekintettel ugyanakkor kiemelte, hogy a kártérítési kötelezettség megállapítása körében a büntető ítélettől eltérően mérlegelhetett, és kármegosztást is alkalmazhatott.

[11] A tanúbizonyítás eredménye alapján megállapította, hogy a felperes ittas állapotban volt, kiabált, szitkozódott, és agresszíven lépett fel. Lényegesnek tartotta, hogy a meghallgatott tanúk közül H. és Sz. a vitának és az azt követő tettlegességnek is szemtanúi voltak. Mindkét tanú vallomásával bizonyítottnak tartotta, hogy a verekedés a felperes beszólogatásának következményeként alakult ki. A büntetőeljárásban felhasznált

kamerafelvétel és az arról készült írásbeli feljegyzés alapján megállapította továbbá: Sz. folyamatosan próbálta megakadályozni, hogy a felperes az I. rendű alperes elé kerüljön, és a felperes kétszer az I. rendű alperes felé rúgott. A kamerafelvétel alapján láthatónak nevezte azt is, hogy a felek között dulakodás volt, és a II. rendű alperes hátulról a felperest a haját megfogva a földre rántotta, aki ezután ismét támadólag lépett fel az alperesekkel szemben, majd a II. rendű alperes ütésétől a felperes újból a földre került, és megsérült.

[12] A bizonyítás eredményének mérlegelése alapján megállapította, hogy a történetek kezdeményezője a felperes volt. Ezzel kapcsolatban hivatkozott arra, hogy ha a károsult a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkezésében maga is közrehatott, a magatartásának következményeit viselnie kell. Kiemelte, hogy az alperesek által megjelölt kárenyhítési kötelezettség kizárólag a károsodás időpontjára vonatkozóan értelmezhető, és a károsult kötelezettség körébe általában már nem tartozik bele a kár bekövetkezése utáni, a kár megszüntetésére irányuló törekvés. Álláspontja szerint ezért a kárenyhítési kötelezettség a felperes részéről annyiban nyilvánulhatott volna meg, hogy az első földre kerülését követően fel kellett volna hagynia a kötekedő magatartásával, mert ebben az esetben elkerülhető lett volna a konkrét testi sérülés bekövetkezése. Arra is utalt, hogy az alpereseknek – látván a felperes csitíthatatlan agresszióját – minden további vita és heveskedés elől ki kellett volna térniük. Mindezeket figyelembe véve a felperesre terhesebb 80-20% arányú kármegosztást alkalmazott.

[13] A kártérítési követelések közül a ruházatban keletkezett kár megtérítése iránti követelést 2.800 forint erejéig, a közlekedési költség megtérítésére irányuló követelést 146.688 forint összegben, a parkolási költségek megtérítése iránti követelést 1.830 forint erejéig, a gyógyszerköltség megtérítése iránti követelést 77.040 forint összegben találta megalapozottnak, míg a további kártérítési követelések (az autókárpitban keletkezett kár, a fogorvosi kezelés költsége, a röntgenvizsgálat költsége, a feljavított ételmezés költsége, a mankó beszerzésével kapcsolatos költség, a terápiás kutya költsége, és az ügyvédi képviselői költség) tekintetében a keresetet teljes egészében elutasította.

[14] A sérelemdíj esetében hivatkozott annak kettős funkciójára: egyrészt a kompenzációs szerepére, másrészt a magánjogi büntetés jellegére. Értékelte ugyanakkor, hogy az alperesek büntetőjogi felelősségre vonása megtörtént, és álláspontja szerint ezért a büntetési cél figyelembevételére a kétszeres értékelés tilalmába (ne bis in idem) ütközne. Emiatt kizárólag a kompenzációs cél szem előtt tartásával határozta meg a felperest megillető sérelemdíj mértékét, vagyis azt vizsgálta, hogy mekkora az az összeg, amely alkalmas a felperes által a jogsértés következtében elszenvedett nem vagyoni hátrány hozzávetőleges ellentételezésére.

[15] Mivel a büntetőügyben hozott ítélet az elkövetési magatartás szükségképpeni elemeként feltételezte az alperesek károkozó felróható magatartását, ezért már csak a közrehatást vizsgálta. Ebben a körben pedig hivatkozott a Kúria Pfv.III.21.471/2021/6. számú végzésének jogi indokaira. Figyelembe vette, hogy a felperes a sérelemdíj kapcsán ugyan a kórházi kezelésére is utalt, de annak elszámolása a kártérítési követelésnél már megtörtént. A felperes által állított lelki szenvedés, fizikai fájdalom, valamint az egészség és az életvezetés megromlása körében tekintettel volt a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleményére, s így arra, hogy a felperesnél kialakult poszttraumás stressz zavar az alperesektől elszenvedett bántalmazásával állt okozati összefüggésben, és e pszichés zavara javuló tünetei továbbra is fennállnak. A szakvélemény alapján rögzítette azt is, hogy a

pszichés zavar 2019 óta zajlik, és a felperesnél egészségromlást okozott, az életvezetését kezdetben súlyos mértékben, jelenleg pedig már csak enyhe mértékben nehezíti. Figyelemmel volt arra, hogy a felperes korábban, 2008-ban már járt ideggyógyászati vizsgálaton, és éveken át pszichológiai foglalkozáson vett részt, személyiségzavara miatt pszichiátrián is kezelték. Az utóbbiak kapcsán a büntetőeljárásban kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét is értékelte. Jelentőséget tulajdonított továbbá annak, hogy a perbeli szakvélemény szerint a felperes fogsérülése nyolc napon belüli gyógytartamúnak minősült, azzal okozati összefüggésben azonban maradandó fogyatékoság alakult ki nála, amely elsősorban esztétikai, kozmetikai jellegű fogyatékoság, és megfelelő fogpótló kezeléssel korrigálható.

[16] Mindezek alapján megállapította, az alperesek megsértették a felperes testi épséghez és egészséghez való személyiségi jogát, és ezért sérelemdíj fizetésére kötelesek. A sérelemdíj összegének meghatározásánál figyelemmel volt a feleknek a kártérítési követelések esetében értékelt magatartására, és súlyozottan vette figyelembe a felperes közrehatását. Emellett lényegesnek tartotta: a felperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a betegsége miatt szedett gyógyszerekre alkoholt nem fogyaszthat, mint ahogy azt is tudnia kellett, hogy az alkoholfogyasztás nála milyen magatartást vált ki, és ennek a magatartásnak esetlegesen mi lesz a következménye. Ezek mérlegelésének eredményeként, a jogsértés súlyát és annak a felperesre gyakorolt hatását kiemelve a sérelemdíj összegét 200.000 forintban határozta meg.

[17] A felperes fellebbezése és az alperesek csatlakozó fellebbezései folytán eljárás másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett – a keresetet a fogorvosi kezelés költsége és a röntgenvizsgálat költsége megtérítése tekintetében elutasító, valamint az alpereseket sérelemdíj megfizetésére kötelező és a további sérelemdíj vonatkozásában elutasító – rendelkezését helybenhagyta.

[18] A büntetőügyeknek az elsőfokú eljárásban beszerzett iratai alapján rögzítette, hogy a nyomozati eljárások során és a bírósági eljárási szakban a nyomozó hatóság és bíróság a felek előadásán túl számtalan tanúvallomást értékelt, és figyelemmel volt a kamerafelvételre, amelynek részletes és pontos leírása is megtalálható volt az eljárások iratai között.

[19] A közös károkozás és a felróhatóság körében azt vizsgálta, hogy a szóváltást, tettlegességet ki kezdeményezte, és milyen cselekménysor előzte meg a felperes sérülését okozó ütéseket. Ismertette a felperes ellen folyamatban volt büntetőeljárásban hozott elsőfokú ítélet ténymegállapításait. Utalt arra, hogy az említett ügyben eljárás másodfokú bíróság a tényállást annyiban egészítette ki, hogy a bántalmazás következtében a felperes koponya- és alkarzúzódást is szenvedett. Az alperesek ellen indult büntetőügyben meghozott jogerős végzés tényállását is ismertette. A felróhatóság megállapításánál ezekből a tényállásokból, a megtekintett kamerafelvétel elemzéséből és annak leiratából indult ki. A szóváltás kezdeményezését a kamerafelvétel és annak leirata alapján értelemszerűen nem tartotta azonosíthatónak, azonban a felperes elleni büntetőügyben hozott elsőfokú ítélet figyelembevételével megállapította, hogy a szóváltást a felperes, míg a személy elleni erőszakos cselekményeket az I. rendű alperes kezdeményezte azzal, hogy a hozzá indulatosan közeledő felperest meglökte.

[20] Mivel a fentiek szerint a verbális, majd a fizikai provokációt is a felperes kezdeményezte, ezért egyetértett az elsőfokú bíróság ténymegállapításaival. Megítélése

szerint az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:525. § szerinti közrehatást, illetve a felróhatóságot a felek magatartása értékelésével és összevetésével vizsgálta, és ennek során helytállóan alkalmazta a 80-20%-os kármegosztást. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a károsodáshoz vezető okfolyamatban helyesen értékelte a felperes provokatív, kezdeményező magatartását, és helytállóan állapította meg azt is, hogy az alpereseknek a további viták elől ki kellett volna térniük.

[21] A fellebbezéssel érintett kártérítési követelések vonatkozásában hangsúlyozta, hogy e költségek indokoltságát és összegét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperesnek kellett bizonyítania. Ehhez képest arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a fogorvosi kezelés költsége tekintetében a bizonyítási feladatának nem tett eleget. A röntgenvizsgálat költsége kapcsán pedig azt rögzítette, hogy a felperes nem adta indokát, hogy az elsőfokú bíróság által elfogadott röntgenköltség mellett ez az újabb költség mely okból merült fel.

[22] Helyesnek találta az elsőfokú bíróságnak azt a hivatkozását, amely szerint a bírói gyakorlat a sérelemdíj két funkcióját különbözteti meg. Kifejtette, hogy miután az alperesek büntetőjogi felelősségét megállapították, a sérelemdíj összegének meghatározása során a kompenzációs funkciónak volt meghatározó szerepe. Figyelemmel volt arra is, hogy a bírói gyakorlat értelmében a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, és a Ptk. a sérelemdíj megítéléséhez, annakösszege meghatározásához az eset összes körülményének mérlegelését írja elő.

[23] A Pp. 264. §-ára utalással helytállónak tekintette az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az alperesek büntetőügyében hozott végzésre figyelemmel a felróhatóság hiányát nem állapíthatta meg. A kártérítés körében alkalmazott közrehatás vizsgálatát a sérelemdíj vonatkozásában is irányadónak tartotta. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy „[a] felperes által igényelt 4.000.000 forintos sérelemdíjból kiindulva, a megállapított 80-20%-os kármegosztási arányra tekintettel 1.000.000 forint az a sérelemdíj, amelyből az elsőfokú bíróság az összege meghatározásakor vélhetően kiindult”. Megismételte az elsőfokú bíróság által a mérlegelés körébe vont körülmények ismertetését, és azok értékelését helyesnek tartotta. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a megítélt sérelemdíj szükséges, ugyanakkor elegendő a felperesnek okozott hátrány kompenzációjára. Hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat a maradandó egészségkárosodással nem járó, a sérelmet szenvedett félnek testi és lelki fájdalmat okozó jogsértés esetén kevesebb, mint 1.000.000 forint összegű, esetenként néhány százezer forintos sérelemdíj megítélését tartja szükségesnek és egyben elégségesnek.

[24] Az alperesek csatlakozó fellebbezéseit sem találta megalapozottnak. Ezt – egyebek mellett – azzal indokolta, hogy a Pp. 264. § (1) bekezdését sértené, ha a polgári bíróság a büntető ítélettel szemben a felróhatóság teljes hiányát állapítaná meg. Helyesnek nevezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes közrehatását csak mint felelősséget csökkentő és nem kioltó tényezőt vizsgálta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[25] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[26] Megsértett jogszabályhelyként a Pp. 264. § (1) bekezdését és 279. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:52. §-át és 6:525. §-át jelölte meg. Ezen túlmenően állította, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kúria Mfv.X.10.064/2020/4. és Pfv.III.20.485/2024/4. számú közzétett határozatától.

[27] A felülvizsgálati kérelem részeként kérte figyelembe venni a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmében, valamint a kártérítési követelés tekintetében a jogi képviselő nélkül előterjesztett felülvizsgálati kérelmében foglaltakat.

[28] Előadta, hogy a perben eljáró bíróságok teljesen önkényesen „szemezgettek” a büntetőügyekben hozott határozatok rendelkezései közül, kizárólag a reá nézve hátrányos megállapításokat kiemelve, és jogszabálysértő módon meghatározva az alperesekre kedvező közrehatási arányt. Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a büntetőügyekben hozott határozatok közül elsőként az ellene indult eljárásban hozott határozat tartalmát ismertette, holott azt időben megelőzte az alpereseket érintő végzés meghozatala. Ezt azért tartotta lényegesnek, mert álláspontja szerint a felróható magatartását és az azzal kapcsolatos megállapításokat a másodfokú bíróság a valóságtól eltérően domborította ki; és így annak, hogy a verbális, majd a fizikai provokációt is ő kezdeményezte, teljesen ellentmondott az ellene indult büntetőeljárásban hozott elsőfokú ítélet indokolása. Éppen ezért állította, hogy bár a másodfokú bíróság a büntetőbíróságok döntéseinek ténymegállapításait elfogadta, mérlegelés nélkül csak a reá hátrányos megállapításokat vette figyelembe. Sérelmezte annak figyelmen kívül hagyását, hogy két, egymástól független bűncselekmény is megvalósult, amelyek különböző elkövetési magatartásokat feltételeztek, és ezért automatikusan nem lehet azokat egységesen értékelni. Kifogásolta továbbá: a perben eljáró bíróságok nem tanúsítottak jelentőséget annak a lényeges körülménynek sem, hogy az alperesek által kifejtett fizikai erőszak a valamennyi fél által elkövetett garázdaságból kinövő, de azon túl is mutató, önálló cselekmények eredője volt, amelyek mozgatója a vele szembeni megtorlás volt. Hangsúlyozta, hogy a Pp. 264. § (1) bekezdésében rögzített kötőerőn mindkét fokú bíróság egyértelműen túlterjeszkedett. Érvelése szerint már csak ezért sem lehetett megalapozott a jogerős ítéletben írt kármegosztási arányra történt következtetés.

[29] Előadta, hogy a bíróságok a bizonyítékokat az egyes kártérítési követelések tekintetében is jogszabálysértő módon mérlegelték, továbbá a kártérítés és a sérelemdíj összegének meghatározása kihatott a perköltség viseléséről szóló rendelkezésekre is.

[30] A sérelemdíj vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság csak látszólagosan hangsúlyozta a sérelemdíj kompenzációs funkciójának szerepét, valójában elfogadta az elsőfokú ítéletnek azokat az indokait, amelyek a magánjogi büntetés funkció kizártságát deklarálták. Kiemelte, hogy ebben a körben a jogerős ítélet és az abban megjelölt, BDT 2019.4015. számon megjelent eseti döntés teljesen ellentétes a Pécsi Ítéltábla Pf.III.20.034/2023/4. számú határozatának indokolásával. Határozott álláspontja szerint az

utóbbi határozat tartalmazza a helyes értelmezést, és nem lehet figyelmen kívül hagyni a sérelemdíj magánjogi büntetés funkcióját pusztán azért, mert az alperesek bűnösségét már megállapították.

[31] A Kúria fentiekben feltüntetett közzétett határozataitól jogkérdésben való eltérést arra hivatkozással állította, hogy noha azok szerint a sérelemdíj mértékének megállapítása során kármegosztásnak nincs helye, a másodfokú bíróság mégis a kármegosztási arányt vette figyelembe a sérelemdíj meghatározásakor. Hivatkozott arra, hogy a megjelölt kúriai határozatok értelmében a sérelemdíj mértékét nem lehetséges a kármegosztás mechanikus alkalmazásával számítani, hanem úgy kell meghatározni, hogy a károsult közrehatását a mérlegelés egyik szempontjaként kell értékelni.

[32] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

[33] Utalt arra, hogy a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem a jogszabálysértések megjelölése körében egymástól eltérő tartalmú, mivel a felperes az előbbi beadványában a Pp. 279. § (1) bekezdésének és a Ptk. 6:525. §-ának megsértését is állította.

[34] A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal szemben kifejtette, hogy a perben eljáró bíróságok az alperesekre nézve hátrányos rendelkezéseket is teljes egészében figyelembe vették, és a jogerős ítélet a felperes hivatkozásával ellentétben semmiféle logikai hibát nem tartalmazott, a másodfokú bíróság a büntetőeljárásokban felmerült és a perben releváns bizonyítékokat is a maguk összességében vizsgálta. Megítélése szerint a felperes a jogerős ítélet általa kifogásolt ténymegállapításait tévesen értelmezte. Lényegesnek tartotta továbbá, hogy mindkét büntető határozat rögzítette: a fizikai provokációt is a felperes kezdeményezte. Utalt arra, hogy ez nem azonos az erőszakos cselekmények kezdeményezésével. Álláspontja szerint ezért a bíróságok egyike sem tért el a büntető határozatokban írtaktól.

[35] Hangsúlyozta, hogy a felperes érvelésével szemben a károkozás nem csak az alperesek cselekményének következménye, hanem a felperesé is, aki a károkozáshoz vezető cselekménysorozat kezdeményezője, provokálója volt.

[36] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben előadta, hogy két olyan bűncselekményről volt szó, amelyek egyszerre, egy időben, egy helyen történtek, a tényállási elemeik összefonódtak, és a testi sértést jelentő cselekmények közvetlen kiváltója a felperes által kezdeményezett, garázda jellegű cselekmény volt. Érvelése szerint ezért szó sem lehet a felperes által említett mesterséges szétválasztásról, és a sérülését nem lehet külön értelmezni cselekménysorozatban betöltött, nagyon is aktív szerepétől.

[37] Határozott álláspontja szerint a jelenlegi bírói gyakorlatban töretlenül érvényesül az az elv, hogy a büntetőjogi felelősségre vonás megtörténte esetén a kétszeres értékelés tilalmába ütközne a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójának érvényesítése.

[38] A Kúria Pfv.III.20.485/2024/4. számú közzétett határozatától jogkérdésben való eltérést azért is kizárhatónak tartotta, mert annak meghozatala később történt, és így azt a másodfokú bíróság nem is ismerhette, ezért figyelembe vennie nem kellett.

[39] A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme ugyancsak a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

[40] Az I. rendű alperessel egyezően hivatkozott arra, hogy az utóbbi kúriai határozat a jogerős ítéletnél későbbi meghozatala miatt nem volt figyelembe vehető. Kiemelte azt is, hogy a felperes közrehatása nem maradhat értékelés nélkül, történjen az akár kármegosztás, akár a közrehatás kárt csökkentő értékelése útján.

[41] A Kúria a Pfv.III.20.272/2025/4. számú végzésével a felülvizsgálatot a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése alapján engedélyezte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[42] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[43] A Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem korlátai között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felperes által megjelölt okokból nem jogszabálysértő, és jogkérdésben nem tér el a Kúria Mfv.X.10.064/2020/4. és Pfv.III.20.485/2024/4. számú közzétett határozatától.

[44] A felperes a felülvizsgálati kérelem részeként kérte figyelembe venni a felülvizsgálat engedélyezése kérelmében foglaltakat. A Pp. 412. § (2) bekezdése értelmében ugyanakkor a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem önálló, egymástól különböző kérelmek (Kúria Pfv.V.20.116/2025/2.). Olyan beadványok, amelyek benyújtási helyét, határidejét és tartalmát a Pp. külön-külön szabályozza. A felülvizsgálati kérelem tartalma nem vehető figyelembe a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem kötelező tartalmi elemeinek teljesítéseként, mint ahogy utóbbi sem alkalmas a felülvizsgálati kérelem tartalmi hiányainak pótlására (Kúria Gfv.V.30.116/2023/2.). Ebből következően a felülvizsgálati kérelmet az adott esetben is önállóan, a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben előadottak figyelembevétele nélkül kellett elbírálni.

[45] A felperes által a jogi képviselőténak megszűnése után, személyesen előterjesztett felülvizsgálati kérelem tartalma sem volt értékelhető. Az ugyanis a Pp. 74. § (1) bekezdése szerint hatálytalannak minősült.

[46] Emellett a felperes a felülvizsgálati kérelmében anélkül állította a jogerős ítélet perköltség viseléséről szóló rendelkezésének jogszabálysértő voltát, hogy a jogszabályhely megjelölésével az ennek megfeleltethető eljárási szabálysértést megnevezte volna. Ez a felülvizsgálati támadás ezért – a Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak a Pp. hatálybalépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. alkalmazása körében is megfelelően

irányadó 1/2016. (II. 5.) PK vélemény 3. és 4. pontjára tekintettel – érdemben nem volt vizsgálható.

[47] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett a jogszabályoknak megfelelő új határozat, vagyis eltérő tartalmú érdemi döntés meghozatalát nem, ahelyett az elsőfokú bíróság, eshetőlegesen a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálat alapjaként jogszabálysértésre és a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre egyaránt hivatkozott. A felülvizsgálat kereteit ezek határozták meg, és emiatt arról kellett állást foglalni, hogy a jogerős ítélet a felperes által feltüntetett okokból az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő-e és az általa felvetett jogkérdésben eltér-e a referenciahatározatként megjelölt kúriai döntésektől.

[48] A felperes eljárási szabálysértésként a bizonyítás és a bizonyítási eljárás általános szabályai közül a Pp. 264. § (1) bekezdés és 279. § (1) bekezdés megsértését állította. Az előbbi jogszabályhely értelmében, ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következményeiről polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Az ezzel egyező normaszövegű, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 4. § (2) bekezdés alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat ennek, a más hatóság határozatának polgári perbeli hatályával kapcsolatban érvényesülő abszolút kötöttségnek a terjedelmét negatív és pozitív megközelítésben is meghatározta (Kúria Pfv.III.20.347/2021/7.). Az előbbi értelemben a büntető ítéletben megállapított tényállás a polgári bíróságot nem köti, nincs akadálya annak, hogy a per során felmerült valamennyi bizonyíték – így a büntetőeljárás tartalma – figyelembevételével a büntető bíróságtól eltérő tényállást állapítson meg (Kúria Pfv.VI.20.473/2024/5.). Emellett a polgári perben eljáró bíróság a kártérítési kötelezettség körében megállapíthat eltérő tényállást, mérlegelhet eltérően, vagy akár kármegosztást alkalmazhat, ha a károsult vagy jogelődje közreható magatartása megállapítható [Kúria Pfv.III.21.266/2018/9. (BH 2020.70.)]. Pozitív megközelítésben viszont a ténymegállapítási kötöttség a bűnösség megállapításának alapjául szolgáló tényekre is kiterjed (Kúria Pfv.III.20.126/2018/17.). Vagyis: a polgári perben eljáró bíróság nem csak azt nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem volt bűnös a bűncselekmény elkövetésében, hanem azt sem, hogy nem tanúsította azt a magatartást, amely miatt a bűnösségét megállapították [Kúria Pfv.III.21.319/2018/5. (BH 2020.150.)].

[49] Mindezekre a perben eljáró bíróságok is tekintettel voltak. Egyezően emelték ki, hogy a bűnösség kérdésében elfoglalt állásponttól nem térhettek el, és nem állapíthatták meg a büntető törvényi tényállás valamely szükségszerű elemének, illetve az arra utaló ténynek a hiányát sem. A vizsgált, abszolút kötöttséget sértő ténymegállapítást a jogerős ítélet nem tartalmazott. Annak következetes érvényesítése a felperes büntetőügyében hozott határozatnak az említett szempontok mentén történő figyelembevételét is megkövetelte, ami – a felülvizsgálati kérelemben sem vitatottan – ugyancsak megtörtént. A fentiek értelmében pedig nem volt akadálya annak, hogy a bíróságok a büntetőjogi felelősség fennállását megalapozó tények kivételével eltérő tényállást állapítsanak meg, a felperes károsulti közrehatását is értékeljék, és ennek eredményeként kármegosztást alkalmazzanak. A felperes a felülvizsgálati kérelmében nem is ezt sérelmezte, hanem azt kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság csak a reá hátrányos ténymegállapításokat vette figyelembe, a bűncselekmények és az azok megvalósításához szükséges elkövetési magatartások különbözőségének nem tulajdonított jelentőséget, és ezek alapján tévesen határozta meg a kármegosztás arányát.

Érvelésével ellentétben azonban mindez nem eredményezhette a Pp. 264. § (1) bekezdésének megsértését, értékelésére nem ebben a körben, hanem az állított további jogszabálysértésekhez kapcsolódóan volt lehetőség.

[50] A Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmére alapított felülvizsgálati támadás esetében arra kellett figyelemmel lenni, hogy a Pp. alkalmazása körében is követendő az a régi Pp. 206. § (1) bekezdésén nyugvó bírói gyakorlat, amely szerint a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésének hiányában a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség [Kúria Pfv.III.20.591/2023/5. (BH 2024.136.)]. Az ilyen felülvizsgálati kérelem csak akkor lehet eredményes, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat azok egybevetése során nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz [Kúria Mfv.X.10.058/2020/6. (BH 2021.21.)]. A felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni [Kúria Pfv.I.21.474/2011/10. (BH 2013.119.II.)].

[51] A másodfokú bíróság az ismertetettekkel azonosítható bizonyítékmérlegelési hibát nem vétett. A tényállás megállapítása során a büntető határozatoknak és a kamerafelvétel leiratának tartalmára is figyelemmel volt. Kétségtelen, hogy a mindhárom fél bűnösségét megállapító végzés tárgyalás mellőzésével történt meghozatalát a felperes esetében tárgyaláson való ítélethozatal követte, és a felperes ezt az ítéletet fellebbezéssel, majd a másodfokú ítéletet felülvizsgálati kérelemmel támadta. Noha a másodfokú bíróság ettől eltérő sorrendben ismertette a szóban forgó határozatok lényeges ténymegállapításait, ez iratellenességet nem eredményezett, és nem jelentette azt, hogy a másodfokú bíróság önkényesen csak a felperesre nézve hátrányos tényeket értékelte. A büntetőügyben hozott jogerős ítélet indokolásával egyezően rögzítette ugyanis azt, hogy míg a szóváltást a felperes, addig a személy elleni erőszakos cselekményeket az I. rendű alperes kezdeményezte. A kamerafelvételekre is figyelemmel megállapította továbbá azt, hogy a felperes provokálta az alpereseket, támadólag lépett fel velük szemben, feljűk ütött és rűgott. Ennek ismeretében a másodfokú bíróságnak az a ténybeli következtetése, hogy a verbális, majd a fizikai provokációt a felperes kezdeményezte, okszerű volt, a bizonyítékok helyes mérlegelésén alapult, és azt – ahogyan a jogerős ítélet indokolása tartalmazta – a büntetőügyben hozott határozatok és a kamerafelvétel tartalma is alátámasztotta. A felperes felrűható károsulti közrehatásának megállapítása és arra tekintettel a kármegosztás arányának meghatározása szempontjából ezeknek a tényeknek volt kiemelt jelentősége, és ebben a körben a bizonyítékmérlegelés nem szenvedett olyan hibában, amely a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértéséhez vezethetett volna.

[52] A felperes a bíróságok által azonosan meghatározott kármegosztási arányt anélkül sérelmezte, hogy az annak eljárásjogi alapját jelentű, a szabad belátás szerinti döntést szabályozó Pp. 279. § (3) bekezdés sérelmét állította volna. A felülvizsgálati kérelmében új, a jogerős ítélettől eltérű tartalmű érdemi döntés meghozatalát sem kérte, és ennek megfelelően arról sem nyilatkozott, hogy mennyiben különbözű kármegosztást tartott volna indokoltnak. Ehhez kapcsolódó anyagi jogi jogszabálysértésként a Ptk. 6:525. § megsértésére hivatkozott. E § (1) bekezdését a jogerős ítélet nem sértette. A másodfokú bíróság ugyanis a fentebb részletezett ténymegállapítások alapján helytállóan vonta le azt a következtetését, hogy a

felperes a kármegelőzési kötelezettségét felróhatóan megszegte. A felperes pedig a felülvizsgálati kérelmében maga sem vitatta, hogy magatartásának felróhatósága ne lett volna vizsgálható. Azt sem állította, hogy a másodfokú bíróság a kárt nem a Ptk. 6:525. § (2) bekezdésében foglaltak szerint, az ott felállított sorrendet követve osztotta meg a felek között. Egyebekben az e döntés meghozatala során érvényesített mérlegelési szempontok eltérő értékelése – a már kifejtettek szerint – a Pp. 279. § (3) bekezdésének sérelmére alapított felülvizsgálati támadást feltételezett volna. Ennek és az eltérő kármegosztási aránynak a felülvizsgálati kérelemben történt megjelölése hiányában a felperes utóbbi hivatkozása érdemben nem volt vizsgálható.

[53] A felperes további anyagi jogi jogszabálysértésként a Ptk. 2:52. §-ának téves alkalmazását állította. Ehhez kapcsolódóan azt kifogásolta, hogy a perben eljáró bíróságok a sérelemdíj mértékének meghatározásakor kármegosztást alkalmaztak, és az alperesek bűnösségének megállapítására tekintettel a sérelemdíj magánjogi büntetés funkcióját nem érvényesítették. A felperes arra is hivatkozott, hogy az előbbi okból a jogerős ítélet jogkérdésben eltért a Kúria két közzétett határozatától. A Kúria Mfv.X.10.064/2020/4. számú ítélete jogi indokolásának a felülvizsgálati kérelemben kiemelt része szerint a sérelemdíj mértékének megállapítása során kármegosztásnak nincs helye. A Kúria Pfv.III.20.485/2024/4. számú ítéletének a döntés elvi tartalmaként is megjelenített, a felperes által hivatkozott indoka az utóbbiak mellett azt is rögzítette, hogy az összességében meghatározható károknál alkalmazható kármegosztás helyett a sérelemdíj összegének megállapításakor kell értékelni a sértett közrehatását. Az e jogkérdésben való eltérés vizsgálatakor abból kellett kiindulni, hogy a felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet, és nem az elsőfokú bíróság ítélete (Kúria Pfv.III.21.631/2019/5., Pfv.III.20.088/2020/3.). Ennélfogva az adott esetben is a jogerős ítélet indokolásában kifejtett jogértelmezés azonosságának vagy különbözőségének volt jelentősége. Közömbös volt tehát az, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj esetében is irányadónak tekintette-e az általa megállapított kármegosztási arányt, és ezt a döntését a másodfokú bíróság is így értelmezte-e. Ezzel szemben a másodfokú bíróság figyelemmel volt a felperes felróható közrehatására, de ez nem jelentette az elsőfokú bírósággal egyezően megállapított és a kártérítési követeléseknél érvényesített kármegosztási arány formális, önmagában való alkalmazását. A másodfokú bíróság ugyanis részletesen ismertette mérlegelésének szempontjait, ebben a körben helytállónak minősítette az elsőfokú bíróságnak a felperest ért hátrányokra, a jogsértés testi és lelki következményeire vonatkozó ténymegállapításait, és szem előtt tartotta a hasonló tárgyú perekben kialakult bírói gyakorlatot. Ennek a mérlegelési tevékenységnek az eredményeként jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt összegű sérelemdíj szükséges és egyben elegendő a felperesnek okozott hátrány kompenzációjára. Vagyis: a másodfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása során nem kármegosztást alkalmazott, hanem a mérlegelés körébe vont körülmények egyikeként értékelte a felperes felróható sértetti közrehatását. A jogerős ítélet ezért a szóban forgó jogkérdésben nem tért el a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett referenciahatározatoktól, és ebből az okból nem sértette a Ptk. 2:52. §-át.

[54] Az utóbbi anyagi jogi jogszabályhelyhez kapcsolódott a felperesnek az a további felülvizsgálati hivatkozása, amely szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni a sérelemdíj magánjogi büntetés funkcióját pusztán azért, mert az alperesek bűnösségét már megállapították. Az erre tekintettel megválaszolandó kérdés az volt, hogy a sérelemdíj összegének meghatározásakor a kétszeres értékelés tilalmába ütközik-e a magánjogi büntetés funkció érvényesítése, ha a jogsértő büntetőjogi felelősségét ugyanazon magatartás miatt már

megállapították. [A felülvizsgálatnak a felperes által kért, a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulata alapján, a jogegység biztosítása érdekében történő engedélyezését éppen az indokolta, hogy az említett jogkérdésben a bírói gyakorlat – a kérelemben megjelölt, ellentétes tartalmú ítéletábrái határozatokra tekintettel – nem egységes, és azzal kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatban és az általa közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást.] Kiindulási alapként kellett szolgálnia annak, hogy a sérelemdíj feladata az okozott hátrány kompenzációjaként az anyagi kárpótlás, másrészt magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében (Kúria Mfv.IV.10.156/2021/8.). A sérelemdíj mértékének meghatározásakor a jogintézmény büntető funkciójára a sértettnek okozott hátrány nagyságától függetlenül figyelemmel kell lenni. Így a bíróság a sérelemdíj mértékében akkor is kifejezésre juttathatja a társadalom rosszállását, ha a sértettnek okozott hátrány nem jelentős [Kúria Pfv.IV.20.432/2019/5. (BH 2020.235.)]. Ugyanakkor a sérelemdíjnál a büntető funkció figyelembevétele nem történhet automatikusan, csak az eset összes körülményének értékelésével (Kúria Pfv.III.21.018/2020/5.). A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében nevesített körülmények közül a jogsértés súlya, ismétlődő jellege és a felróhatóság mértéke is alapvetően a vizsgált jogintézmény elégtétel funkciójával mutatnak kapcsolatot, és ebből kifolyólag érvényesítésük a magánjogi büntetés jellegét erősíti. Ennek ellenére ezek, a jogsértő magatartást és a jogsértő személyét előtérbe helyező szempontok és ezen keresztül a sérelemdíj büntető funkciója is – ahogyan arra a Pécsi Ítéletábrái a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott, Pf.III.20.034/2023/4. számú ítéletének indokolásában rámutatott – a sérelmet szenvedett személy sérelmére, pszichés hátrányaira reagálnak. A szabályozás fókuszában tehát a személyiségi jogaiban megsértett személy áll, a sérelemdíj a jogsértés következményeként annak vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját nyújtja számára. Ezzel szemben a büntetőjog a jogsértő bűncselekménynek minősülő magatartását szankcionálja, és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 79. §-a értelmében a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. Azaz a két jogág eltérő szempontból minősíti és a szükséghez képest pönalizálja a magatartást. Mindezek miatt a sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójának érvényesítését nem zárja ki az, hogy a személyiségi jogot sértő magatartás bűncselekményt is megvalósított, és a jogsértővel szemben büntetőjogi szankciót alkalmaztak.

[55] Ennek a jogértelmezésnek valóban nem felelt meg az elsőfokú bíróságnak az a megközelítése, hogy az alperesek büntetőjogi felelősségre vonására figyelemmel kizárólag a kompenzációs cél szem előtt tartásával határozta meg a felperest megillető sérelemdíj mértékét. Habár a másodfokú bíróság helyesnek, a bírói gyakorlattal összhangban állónak minősítette az elsőfokú bíróság részéről a sérelemdíj két funkciójának megkülönböztetését, az alperesek büntetőjogi felelőssége megállapításának mégis más jelentőséget tulajdonított. Arra tekintettel ugyanis az elsőfokú bíróságtól eltérően nem a kompenzációs funkció kizárólagosságát, hanem annak meghatározó szerepét hangsúlyozta. Ez pedig önmagában nem eredményezhette a Ptk. 2:52. §-ának megsértését.

[56] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[57] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel kötelezte a felperest az alperesek által felszámított – az ügyvédi megbízási

szerződésben kikötött, a II. rendű alperes esetében az általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló – felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

[58] A felperes az eljárás tárgyi költségfeljegyzési jogos volta [a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés f) pontja] miatt meg nem fizetett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdés első mondata szerint, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjának megfelelően köteles megfizetni az állam javára. A Kúria az utóbbi IM rendelet 3. § (2) bekezdés d) és e) pontjára tekintettel tájékoztatja a felperest arról, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, és megfizetése során közleményként fel kell tüntetnie: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 376. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[60] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

[61] I. A sérelemdíj magánjogi büntetés funkciójának érvényesítését nem zárja ki az, hogy a személyiségi jogot sértő magatartás bűncselekményt is megvalósított, és a jogsértővel szemben büntetőjogi szankciót alkalmaztak.

[62] II. Az összecszerűen meghatározható károknál alkalmazható kármegosztás helyett a sérelemdíj összegének megállapításakor kell értékelni a sértett közrehatását.

[63] III. A polgári perben eljáró bíróság nem csak azt nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem volt bűnös a bűncselekmény elkövetésében, hanem azt sem, hogy nem tanúsította azt a magatartást, amely miatt a bűnösségét megállapították.

Budapest, 2025. szeptember 9.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző